

[Arentoft.]

bliver vi erobret eller besat af et andet land, så vil vi ikke få meget at skulle have sagt. Tværtimod vil de problemer, vi slås med i dag: indkomstskatter, parcelhuse, huslejetilskud, uddannelsesstøtte og meget, meget andet, blive os dikteret, og det er vel ikke netop det, vi ønsker os. Derfor betragter jeg under de nuværende forhold vort medlemskab af NATO med USA som en nødvendighed. Jeg så også gerne, at Frankrig atter kom ind som fuldgyldigt medlem af NATO. Jeg tror ikke på et rent vesteuropæisk forsvaret uden USA.

Der tales så meget om afspænding, bl. a. kan nævnes de bilaterale traktater mellem Vesttyskland på den ene side og Sovjetunionen, Polen, DDR og nu senest Czekoslovakiet på den anden. Sådanne bestræbelser må hilses med stor tilfredshed. En anden afgørende faktor er den afspænding, der tilsyneladende er ved at ske mellem supermagterne USA og Sovjetunionen. Jeg vil omtale nogle af disse forhandlinger, der finder sted mellem supermagterne, samt europæiske forhandlinger, hvori også supermagterne deltager.

Lad mig først nævne de såkaldte SALT-forhandlinger. Der tales om SALT 1, der drejer sig om supermagternes ret til at opstille raketværnssystemer; denne traktat blev undertegnet i 1972. SALT 2, som drejer sig om anvendelsen af offensive raketter, forventes undertegnet i løbet af dette eller næste år.

De såkaldte CSCE-forhandlinger drejer sig om europæisk sikkerhed og samarbejde. Det første møde blev holdt i Helsingfors i sommeren 1973 med deltagelse af 33 europæiske lande plus USA og Canada. Albanien er det eneste europæiske land, der ikke er med. Forhandlingerne blev fortsat i efteråret 1973 i Genève og pågår også i øjeblikket. Det vil næppe være for meget at sige, at udfaldet af disse forhandlinger i høj grad afhænger af USA og Sovjetunionen.

Samtidig med CSCE-forhandlingerne finder de såkaldte MBFR-forhandlinger sted. Det er styrkereduktionsforhandlinger, og de finder sted i Wien. Der forhandles gensidige troppereduktioner i Centraleuropa. I disse forhandlinger deltager NATO-landene — minus Frankrig, Portugal og Island — på

den ene side og Warszawapagtens 7 lande på den anden.

Vi ser noget positivt i, at der kan føres konstruktive forhandlinger som de nævnte på den ene eller den anden led mellem flere eller færre nationer.

Fremskridtspartiet mener, det er en livsbetingelse, at forholdet mellem Europa og USA og dermed også Danmark forbliver så godt som overhovedet muligt. Det er det af såvel forsvarspolitiske som handelspolitiske årsager. I øjeblikket synes der at være en kurre på tråden, bl. a. med hensyn til præsidentens Nixons besøg i Europa i dette forår. Vi ser dog ikke noget virkelig alvorligt heri, og fremskridtspartiet ser det som værende i Danmarks interesse, at forholdet mellem Europa og USA forbliver godt og stabilt.

Den 2. oktober 1972 stemte Danmark sig ind i EF ved en folkeafstemning. En sådan afstemning respekterer vi i fremskridtspartiet. Som medlem har Danmark også en vis indflydelse på hele udviklingen inden for denne europæiske organisation, og vi fra fremskridtspartiet så gerne, at vi fra dansk side er med til at begrænse den overhåndtagende administration. Desværre må det konstateres, at Det europæiske Fællesskab har knaget lidt i fugerne, især i forbindelse med oliekrisen og olieleverancerne fra de olieproducerende lande. I forbindelse hermed burde der manes til sammenhold.

Det nys overståede valg i England kan vise sig at skabe problemer inden for EF og for Danmarks stilling inden for fællesmarkedet. Men for nærværende er situationen ikke ændret. Vi er det eneste nordiske land, der er medlem af EF. Det nordiske samarbejde er det naturligt for os at være med i, og det er nyttigt for os, og vort medlemskab af EF har ikke bragt noget skævt ind i dette forhold og vil næppe komme til det.

Med hensyn til Mellemøsten er Danmarks udenrigspolitik uændret også efter regeringsskiftet. Vi er, som udenrigsministeren nævnte, medunderskriver af de to FN-resolutioner samt EF-resolutionen af 6. november 1973 og Københavnsrapporten. Alligevel er både vi og Holland ude for en særbehandling fra de olieproducerende landes side — det har vi set manifesteret ved de olieproducerende landes konference sidste weekend. For mig at se er der noget nedslående